

— Дръжте бре!

И нѣколко попукани ржце извиха неговитѣ отзадъ. Единъ селянинъ му ги върза съ пояса си.

— Сега въ село! — заповѣда Фридрихъ велики.

— Чакайте, стражаръ иде!

Тѣ се спрѣха, като видѣха, че селски стражаръ се задава запѣхтянъ. Той бѣше видѣлъ отдолу пожара и навалицата, и бързаше да види що има.

Докторътъ извика съ плачевенъ гласъ на стражара:

— Аманъ бе, ела ме отърви бе! Гдѣ се намирамъ азъ: при прага на българската столица ли, или въ дивата Дахомея¹⁾?

По заповѣдъ на стражара развърза ржцетѣ на пленника. Той се тръшна на земята сломенъ.

— Какво искате отъ господинъ доктора бе? — попита стражарътъ.

— Той ме запали! — извика стопанътъ на нивата.

— По погрѣшка, бе брате! И докторътъ обясни и на стражара, по български вече, какъ се случило нещастieto. — Кажу му, продължи той, като посочи притежателя, че азъ съмъ готовъ да заплаця стойността на изгорѣлитѣ кръстци. — Колко струва загубата? Тройно ще я дамъ. Колко лева?

— Нечемъ му левоветѣ! — извика неутешимия Стоянъ. Азъ си искамъ снопето. Мжката си сакамъ да видя тука, за която съмъ се трошилъ и потилъ. — Затова ли Господъ даде берекетъ, запази ни отъ суша и градъ, за това ли сѣхъ, жънахъ, събирахъ, и когато да се порадвамъ, да дойде негова милость да даде огънь на снопето?

¹⁾ Негърско кралство въ Африка.